

AZ UTOLSÓ JELENÉSEK ÉS A MENNYBEMENETEL

JÉZUS tizenhatodik morontia megnyilatkozására május 5-én, pénteken került sor Nikodémusz kertjében, nagyjából este kilenc órakor. A jeruzsálemi hívek a feltámadás óta először ezen az estén tettek kísérletet a gyülekezésre. Ez alkalommal itt gyülekezett a tizenegy apostol, a női testület és a társaik, és a Mester mintegy ötven egyéb, vezető tanítványa, beleértve számos görögöt is. A hívek e csoportja kötetlenül beszélgetett több mint egy félórán át, amikor is a morontia Mester mindannyiuk szeme előtt hirtelenül megjelent és nyomban hozzá is fogott a tanításukhoz. Jézus ezt mondta:

² ¶ „Béke legyen veletek. E csoport a hívek legjellemzőbb csoportja — apostolok és tanítványok, férfiak és nők egyaránt — akiknek megjelentem azóta, hogy a húsvér testből megszabadultam. Most tanúságra hívlak benneteket, hogy én megmondtam előre, hogy a közöttetek való ittlétemnek véget kell érnie; megmondtam, hogy rövidesen vissza kell térnem az Atyához. És akkor világosan elmondtam nektek, hogy a főpapok és a zsidók vezetői miként fognak megöletni engem, és hogy feltámadok a sírból. Hát akkor miért hagyjátok, hogy mindeme dolgok, amikor megtörténnek, így összezavarjanak titeket? És miért lepődtetek meg annyira, amikor a harmadik napon kikeltem a sírból? Azért nem hittetek nekem, mert úgy hallgattatok a szavaimat, hogy nem értettétek azok jelentését.

³ És most jól figyeljete a szavaimra, nehogy megint elkövessétek azt a hibát, hogy az elmétek hallja a tanításomat, miközben a szívetekben nem értitek a jelentését. A közületek egyiként való ittlétem kezdete óta azt tanítottam nektek, hogy az egyik célom az, hogy kinyilatkoztassam a mennyei Atyámat az ő földi gyermekeinek. Azért éltem Istent kinyilatkoztató alászállást, hogy megtapasztalhattátok az Istent ismerő létpályát. Istent, mint a mennyei Atyátokat nyilatkoztattam ki; rólatok úgy tettem kinyilatkoztatást, mint az Isten földi fiairól. Tény, hogy az Isten szeret titeket, a fiait. A szavaimban való hit révén e tény örökkévaló és élő igazsággá válik a szívetekben. Amikor élő hit révén istenmód Isten-tudatossá váltok, akkor a szellemtől születtek meg a fény és élet gyermekeiként, arról az örökkévaló életről van szó, amivel felemelkedtek a világegyetemek mindenségében és abban a tapasztalásban részesültök, hogy a Paradicsomon megtaláljátok az Atya Istent.

⁴ Arra intelek titeket, hogy mindig emlékezzetek arra, hogy az emberek közötti küldetésetek a mennyországról szóló örömhírnek — az Isten atyasága valóságának és az ember fiúsága igazságának — a hirdetése. A jó hírek teljes

igazságát hirdessétek, ne csak a megmentő örömhír egy részét. Üzeneteket nem változtatja meg a feltámadásommal kapcsolatos tapasztalás. Az Istennél való fiúi elismerés, hit révén, még mindig az országról szóló örömhír megmentő igazsága. Menjetek hirdetni az Isten szeretetét és az ember szolgálatát. Amely tudásra a világnak a legnagyobb szüksége van, az ez: Az emberek az Isten fiai, és hiten keresztül ténylegesen is megismerhetik és naponta átélhetik e megnemesítő igazságot. Segítsen az alászállásom minden embert abban, hogy felismerjék, hogy ők az Isten gyermekei, ám e tudás nem lesz elégséges, ha nem ragadják meg személyes hit révén azt a megmentő igazságot, hogy ők az örökkévaló Atya élő szellemfiai. Az országról szóló örömhír az Atya szeretetével és az ő földi gyermekeinek szolgálatával áll kapcsolatban.

⁵ Itt, egymás között osztoztok ama tudatban, hogy feltámadtam holtamból, de ebben nincs semmi különös. Megvan a hatalmam ahhoz, hogy életemet adjam és újra felvegyem; az Atya ily hatalmat ad a paradicsomi Fiainak. A szíveteket inkább annak kellene megdobogtatnia, hogy egy korszak holtai kezdték meg az örökkévaló felemelkedést röviddel az után, hogy József sírhelyét elhagytam. Úgy éltem az életemet a húsvér testben, hogy megmutassam, miként válhattok a szeretetteljes szolgálaton keresztül Istent kinyilatkoztatóvá az embertársaitok számára éppen úgy, ahogy titeket szeretve és benneteket szolgálva Istent kinyilatkoztatóvá lettem számotokra én. Azért éltem az Ember Fiaként közöttetek, hogy ti, és minden más ember is, megtudjátok, hogy mindannyian valóban az Isten fiai vagytok. Ezért menjetek most az egész világba és terjesszétek a mennyországról szóló ezen örömhírt minden embernek. Úgy szeressetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy szolgáljátok halandótársaitokat, ahogyan én szolgálalak benneteket. Önként kaptatok, önként adjatok. Csak addig maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg elmegyek Atyámhoz, és amíg elküldöm nektek az Igazság Szellemét. Ő elvezet majd titeket a teljesebb igazságra, és én veletek megyek az egész világba. Veletek vagytok mindig, és békével búcsúzom tőletek.”

⁶ ¶ Miután a Mester ezt elmondta nekik, eltűnt a szemük elől. Már közeledett a hajnal, mire a hívek e csoportja szétoszlott; egész éjjel együtt maradtak, alaposan megtárgyalták a Mester intelmeit és elgondolkodtak mindazon, ami megesett velük. Zebedeus Jakab és az apostolok közül mások is elmesélték nekik a morontia Mesterrel kapcsolatos galileai tapasztalásaikat és előadták, hogy miként

jelent meg nekik három alkalommal.

1. A JELENÉS SIKÁRBAN

¹ Május 13-án, szombat délután nagyjából négy órakor a Mester megjelent Naldának és mintegy hetvenöt szamaritanus hívőnek Jákob kútja közelében, Sikárban. A hívek szokás szerint itt találkoztak, annak a helynek a közelében, ahol Jézus az élet vizéről beszélt Naldának. E napon, amint éppen befejezték a feltámadásról szóló beszámolókkal kapcsolatos megbeszéléseiket, Jézus hirtelenül megjelent közöttük, ezt mondva:

² ¶ „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy én vagyok a feltámadás és az élet, de ez semmi hasznot nem hoz nektek, hacsak nem születtek meg előbb az örökkévaló szellemtől, hogy hit révén megkapjátok az örökkévaló élet ajándékát. Ha az Atyám hites fiai vagytok, akkor sohasem fogtok meghalni; nem fogtok elpusztulni. Az országról szóló örömhír megtanította nektek, hogy minden ember az Isten fia. És a mennyei Atyának a földi gyermekei iránti szeretetéről szóló eme jó híreket el kell vinni az egész világnak. Eljött az idő, amikor nem a Gerizimen és nem is Jeruzsálemben imádjátok az Istent, hanem ott, ahol vagytok, ahogy vagytok, szellemben és igazságban. A hitetek az, ami megmenti a lelketeket. Az üdvözülés az Isten ajándéka mindazoknak, akik hiszik, hogy az ő fiai. De tévedés ne essék; míg az üdvözülés az Isten önkéntes adománya és mindenki megkapja azt, aki hit révén elfogadja, addig úgy követi ezt a szellemélet gyümölcsei megtermésének tapasztalása, ahogy az életet a húsvér testben megélik. Az Isten atyasága tantételének elfogadása azt is jelenti, hogy szintén önként elfogadjátok az emberek közötti testvériség ehhez társuló igazságát. És ha az ember a testvéretek, akkor még több ő, mint a szomszédotok, akivel kapcsolatban az Atya megkívánja tőletek, hogy magatokként szeressétek. A testvéredet, lévén, hogy ő a saját családod tagja, nemcsak családi ragaszkodással szereted, hanem szolgálni is úgy fogod, ahogy magadat szolgálnád. És így fogjátok szeretni és szolgálni a testvéreiteket, mert titeket, lévén, hogy a testvéreim vagytok, én így szeretlek és szolgálalak. Menjetek hát el az egész világba és mondjátok el minden emberfajta, törzs és nemzet minden teremtményének ezeket a jó híreket. Szellemem előttetek fog járni, és én mindig veletek leszek.”

³ ¶ Ezeket a szamaritanusokat nagyon elképesztette a Mester megjelenése, és a helyszínről siettek is vissza a környező városaikba és falvaikba, ahol híresztelni kezdték, hogy látták Jézust, és ő beszélt is hozzájuk. És ez volt a Mester tizenhetedik morontia megjelenése.

2. A FÖNÍCIAI JELENÉS

¹ A Mester tizennyolcadik morontia megjelenésére Tiruszban került sor május 16-án kedden, kevéssel este kilenc óra előtt. Megint csak a hívek egy találkozójának végén jelent meg, ahogy az emberek éppen indulni készültek, és ezt mondta:

² ¶ „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy az Ember Fia feltámadt holtából, mert ezáltal tudjátok, hogy ti és a testvéreitek szintén túl fogjátok élni a halandói halált. De az ilyen feltámadás attól függ, hogy előzőleg megszülettek-e az igazságkereső és Istent ismerő szellemtől. Az élet kenyere és annak vize csak azoknak adatik, akik vágnak az igazságra és szomjaznak az igazságosságra — Istenre. A halottak feltámadásának ténye nem azonos az országról szóló örömhírral. E nagy igazságok és e világegyetemi tények mind kapcsolatba hozhatók ezzel az örömhírral annyiban, hogy részét képezik annak az eredménynek, hogy az emberek elhiszik a jó híreket és benne foglaltatnak azok későbbi tapasztalásában, akik hit révén valóban és igazán az örökkévaló Isten örökös fiai. Atyám azért küldött a világba, hogy hirdessem a fiúság ezen üdvözülését minden embernek. És én így küldelek ki titeket a fiúság üdvözítő voltának hirdetésére. Az üdvözülés az Isten önként adott ajándéka, de akik szellemtől születtek, nyomban megmutatják a szellem gyümölcseit a teremtménytársaik szeretetteljes szolgálatában. És az isteni szellemnek a szellemtől született és Istent ismerő halandók életében termelt gyümölcsei ezek: szeretetteljes szolgálat, önzetlen odaadás, bátor hűség, őszinte tisztesség, felvilágosult őszinteség, halhatatlan remény, gyanakvásmentes bizalom, irgalmas segédkezés, kimeríthetetlen jóság, megbocsátó türelem és tartós béke. Ha a magukat hívőknek vallók nem hozzák az isteni szellem e gyümölcseit az életükben, akkor halottak; az Igazság Szelleme nincs bennük; ők az élő szőlőtő haszontalan ágai, és rövidesen leszedik őket. Atyám a hites gyermekeitől a szellemgyümölcs bő termését igényli. Ha tehát nem vagytok termők, megássa a gyökereiteket és levágja a nem termő ágaitokat. Az Isten országában a menny felé fejlődve a szellem egyre több gyümölcset kell teremnetek. Gyermekeként léphettek az országba, de az Atya megköveteli, hogy kegyelem révén felnőjete a szellemi felnőtttség végső fokára. És amikor kimentek, hogy minden nemzetnek elmondjátok ezen örömhír üzenetét, én előttetek fogok járni, és az én Igazság Szellemem ott lesz a szívetekben. Békével búcsúzom tőletek.”

³ ¶ És akkor a Mester eltűnt a szemük elől. Másnap Tiruszból indultak el azok, akik elvitték e történetet Szidonba és még Antiókiába és Damaszkuszba is. Korábban Jézus akkor találkozott e hívekkel, amikor a húsvér testben

volt, és egyből felismerték, amikor tanítani kezdte őket. A barátai ugyan nem igazán tudták felismerni a láthatóvá tett morontia alakját, de egyáltalán nem okozott gondot nekik, hogy a személyét azonosítsák, amikor hozzájuk be-
szélt.

3. AZ UTOLSÓ JELENÉS JERUZSÁLEMBEN

¹ Május 18-án, csütörtökön kora reggel jelent meg Jézus a földön morontia személyiségként utoljára. A tizenegy apostol éppen leült reggelizni Mária Márk házában felsőtermében, amikor Jézus megjelent nekik és azt mondta:

² ¶ „Béke legyen veletek. Arra kértelek titeket, hogy maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg felemelkedem az Atyához, egészen addig, amíg elküldöm hozzátok az Igazság Szellemét, aki rövidesen kiárad minden húsvér testre, és aki felruház benneteket fentről való hatalommal.” Zélóta Simon e kérdéssel szakította félbe Jézust, „Akkor hát, Mester, helyreállítod az országot, és látjuk az Isten dicsőségét megmutatkozni a földön?” Simon kérdését hallva Jézus azt felelte: „Simon, te még mindig kitartasz a zsidó Messiásra és az anyagi királyságra vonatkozó régi felfogásod mellett. De szellemi erőt kaptok, miután a szellem leszállt rátok, és rövidesen elmentek az egész világba terjeszteni az országról szóló örömhírt. Ahogy az Atya elküldött engem a világba, úgy küldelek el titeket én. És én azt szeretném, hogy szeressétek egymást és bízzatok egymásban. Júdás többé már nincs veletek, mert a szeretete kihűlt, és mert nem volt hajlandó bízni bennetek, az ő hű testvéreiben. Nem olvastátok az Írásban, ahol meg van írva: „Nem tesz jót az embernek, ha egyedül van. Senki nem él önmagának? Meg ahol azt mondja: „Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia”? És nem kettésével küldtelek-e ki benneteket tanítani, hogy ne legyetek magányosak és nehogy az elszigeteltség tévútjára jussatok és annak gyötrelmeibe essetek? Azt is jól tudjátok, hogy amikor a húsvér testben voltam, én nem engedtem meg magamnak, hogy hosszú időszakokra egyedül legyek. Már az együttlétünk legelejétől fogva mindig is ketten-hárman közületek állandóan mellettem voltak, illetőleg kéznél voltak még akkor is, amikor az Atyával társalogtam. Ezért hát bízzatok egymásban és legyetek bizalommal egymás iránt. És ez annál is inkább szükséges, hiszen én ma egyedül hagyalak titeket a világban. Eljött az idő; elmegyek az Atyához.”

³ ¶ Amikor ezt elmondta, jelezte nekik, hogy jöjjenek vele, és kivezette őket az Olajfák-hegyére, ahol az Urantia elhagyására készülve búcsút vett tőlük. Ez ünnepélyes út volt az Olajfák-hegyére. Egyikük sem szólt egy szót sem attól fogva, hogy elhagyták a felsőtermet egészen addig, amíg Jézus meg nem állt velük az Olajfák-hegyén.

4. JÚDÁS BUKÁSÁNAK OKAI

¹ A Mester által az apostoloknak szánt búcsúüzenet első részében utalt Júdás elveszésére, és a munkában hit-szegő társuk megrendítően szomorú sorsát a közösségi és testvéri elszigetelődés veszélyeivel szembeni ünnepélyes figyelmeztetésként emelte ki. Hasznos lehet az ebben és az eljövendő korszakokban élő hívek számára, hogy röviden áttekintsük Júdás bukásának okait a Mester megjegyzéseinek tükrében és az egymást követő évszázadok során megjelent szellemi világosság szempontjából.

² Ahogy mi visszatekintünk e gyászos történésekre, úgy véljük, hogy Júdás elsődlegesen azért tért rossz útra, mert kifejezetten elszigetelt személyiség volt, olyan személyiség, aki bezárkózott és elzárkózott a társas kapcsolatok elől. Következtesen elutasította, hogy bízzon, illetőleg összebarátkozzon az apostoltársaival. De az, hogy a személyisége a magányos fajtába tartozott, önmagában és önmagától még nem okozott volna ilyen gondot Júdásnak, ha nem az lett volna a helyzet, hogy sem nem erősödött szeretetben, sem nem gyarapodott szellemi kegyelemben. És ekkor, mintha még fokozni akarná a rossz dolgokat, minduntalan olyan ellenérzéseket adott teret és olyan lélektani ellenségeket támogatott, mint a bosszúállás és az az általánossá tett törekvése, hogy „leszámoljon” valakivel minden csalódásáért.

³ Az egyéni sajátságok és az elmebéli hajlamok e szerencsétlen társulása hatott együtt abban, hogy elpusztításnak egy olyan jó szándékú embert, aki nem győzte le a rossz dolgait szeretet, hit és bizalom révén. Azt, hogy Júdásnak nem kellett volna megtévednie, jól mutatja Tamás és Nátániel esete is, mert mindkettejüket ugyanilyen fajta gyanakvás és az egyéniségközpontú hajlam túlfeljelettsége sújtotta. Még Andrásnak és Máténak is sok ilyen hajlama volt; de mindezekben az emberekben az idő múlásával többé-kevésbé megerősödött a szeretet Jézus és az apostoltársaik iránt. Gyarapodtak a kegyelemben és az igazság tudatában. Képesse váltak egyre jobban bízni a testvéreikben és lassan kifejlesztették ama képességüket, hogy megbízzanak a társaikban. Júdás következetesen elutasította, hogy megbízzon a testvéreiben. Amikor az érzelmi feszültségeinek felhalmozódása miatt arra kényszerült, hogy a mások felé nyitás által jusson megkönnyebbüléshez, ő mindig a szellemietlen rokonainak, illetőleg azon alkalmi ismerőseinek a tanácsát kérte és az ő botor vigaszukat fogadta el, akik azon mennyország szellemi valóságainak jóléte iránt és előrehaladásával szemben, mely mennyország tizenkét felszentelt földi követének ő az egyike volt, vagy közömbösek vagy ténylegesen is ellenségesek voltak.

⁴ Júdás a személyes hajlamok és jellembeli gyengeségek

következő tényezői miatt szenvedett vereséget a földi csatáiban:

⁵ 1. Az elszigetelt fajtába tartozó emberi lény volt. Erősen egyéniség-hangsúlyozó, aki úgy döntött, hogy megrögzötten „zárkózott” és összeférhetetlen fajtajú személylé válik.

⁶ 2. Gyermekeként túl könnyűvé tették számára az életet. Keserűen fogadta a kudarcot. Mindig elvárta, hogy győzzön; nagyon rossz vesztes volt.

⁷ 3. Sohasem sajátította el a csalódottsággal való szembenézés kezelésére alkalmas bölceleti módszert. Ahelyett, hogy a csalódásokat az emberi létezés szokványos és hétköznapi sajátságaként fogadta volna el, minduntalan ahhoz a gyakorlathoz folyamodott, hogy egy valakit vagy a társait, mint csoportot hibáztassa minden személyes problémájáért és csalódásáért.

⁸ 4. Hajlamos volt a haragtartásra; mindig a bosszúállás gondolata foglalkoztatta.

⁹ 5. Nem szeretett szembenézni a tényekkel; nem volt őszinte az élethelyzetekkel kapcsolatos hozzáállásában.

¹⁰ 6. Nem szerette megvitatni a személyes problémáit a vele együtt dolgozókkal; nem volt hajlandó megbeszélni a nehézségeit az igazi barátaival és azokkal, akik igazán szerették őt. Az együttléjük éveit egyszerűen sem ment oda a Mesterhez tisztán személyes problémával.

¹¹ 7. Sohasem tanulta meg, hogy a nemes élet valódi jutalmi tulajdonképpen szellemi díjak, melyeket nem mindig a hűségben rövid életben osztanak ki.

¹² 8. A személyiségbeli következetes elszigetelődésének eredményeként a bánata megsokasodott, a fájdalmai felerősödtek, a nyugtalansága fokozódott és a kétségbeesés csaknem az elviselhetetlenségig mélyült.

¹³ 9. Míg ennek az önközpontú és végletesen egyéniség-hangsúlyozó apostolnak számos lelki, érzelmi és szellemi problémája volt, a fő nehézségeit ezek alkották: Személyében elszigetelt volt. Elméjében gyanakvó és bosszúálló. Vérmérsékletét tekintve mogorva és gyűlölködő. Érzelmileg szeretetlen és kérlelhetetlen. Közösségi értelemben gyanakvó és csaknem teljesen zárkózott volt. Szellemében önhitt és önzőn törtetővé vált. Életében semmibe vette azokat, akik szerették, és halálában barátok nélkül maradt.

¹⁴ 10. Ezek tehát azok az elmetényezők és rossz hatások, melyek együttesen már megmagyarázzák, hogy egy jó szándékú és Jézusban egyébként egykor önként hívó ember még a Jézus átalakító személyiségének társaságában eltöltött több év után is miért hagyta el a társait, tagadott meg egy szent ügyet, utasította el a neki szóló szent felhívást és árulta el az isteni Mesterét.

5. A MESTER MENNYBEMENETELE

¹ Már majdnem fél nyolc volt ezen a csütörtök reggelén, május 18-án, amikor Jézus megérkezett az Olajfák-hegyének nyugati lejtőjére a tizenegy hallgatag és némiképp összezavarodott apostollal. Innen, a hegyre felvezető út mintegy kétharmadáról kitekinthettek Jeruzsálemre és ráláthattak a Getszemánira. Jézus most arra készült, hogy elmondja az apostoloknak az utolsó búcsúszavait, mielőtt elhagyja az Urantiát. Ahogy ott állt előttük, anélkül, hogy elrendelte volna, az apostolok körben letérdeltek körülötte és a Mester így szólt:

² „Meghagyom nektek, hogy addig maradjatok Jeruzsálemben, amíg fentről fel nem ruháztatok hatalommal. Én most itt hagylak titeket; felemelkedem az Atyámhoz, és rövidesen, nagyon is hamar, elküldjük az ittlétem e világába az Igazság Szellemét; és amikor ő eljött, akkor kezdjétek meg az országról szóló örömhír új terjesztését először Jeruzsálemben, majd pedig a világ legtávolabbi részeiben is. Azzal a szeretettel szeressétek az embereket, amilyenel én szerettelek titeket és úgy szolgáljátok a halandóságaitokat, ahogyan én szolgáljalak benneteket. Az életek szellemgyümölcseivel vegyetek rá lelkeket arra, hogy higgyék el azt az igazságot, hogy az ember az Isten fia, és hogy minden ember testvér. Emlékezzetek mindarra, amit tanítottam nektek, és az életre, melyet közöttetek éltem. Szeretetem rátok vetül, szellemem veletek lakozik és békém veletek marad. Búcsúzom.”

³ Amikor a morontia Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Jézusnak ez az úgynevezett mennybemenelete semmilyen tekintetben nem különbözött a halandói szemek elől való többi eltűnésétől, melyekre az Urantián megélt morontia létpályájának negyven napja alatt került sor.

⁴ A Mester a Jerusemen keresztül ment az Edentiára, ahol a Fenségesek a paradicsomi Fiú jelenlétében elbocsátották a názáreti Jézust a morontia állapotból, és a felemelkedés szellemcsatornáin keresztül visszaállították a paradicsomi fiúi és a Szalvington legfőbb hatalmát jelentő állapotba.

⁵ Hét óra negyvenöt perc körül járt az idő ezen a reggelen, amikor a morontia Jézus eltűnt a tizenegy apostol figyelő tekintete elől, hogy megkezdje a felemelkedést az Atyja jobbára, hogy ott megkapja a hivatalos megerősítést arról, hogy a Nebadon világegyetem feletti főhatalma immár kiteljesedett.

6. PÉTER GYŰLÉST HÍV ÖSSZE

¹ Péter útmutatása szerint cselekedve, János Márk és mások elindultak, hogy összehívják a vezető tanítványokat Mária Márk házába. Tíz óra harmincra, Jézus Jeruzsálemben élő legkiválóbb tanítványai közül százhuszan gyűltek össze, hogy meghallgassák a Mester búcsúüzenetéről szóló beszámolót és értesüljenek a felemelkedéséről. E társaságban ott volt Mária, Jézus anyja is. Zebedeus Jánossal jött vissza Jeruzsálembe, amikor az apostolok a legutóbbi galileai útjukról visszatértek. Röviddel pünkösd után Mária visszament Szalomé házába, Betszaidába. Jakab, Jézus testvére ugyancsak jelen volt e találkozáson, a Mester tanítványainak első megbeszélésén, melyet az ő bolygói létpályájának befejeződése után hívtak össze.

² Simon Péter vállalta, hogy az apostoltársai nevében beszél és megindító beszámolót tart a tizenegy apostolnak a Mesterrel való utolsó találkozásáról és szerfelett meghatóan bemutatja a Mester utolsó búcsúját és a felemelkedési eltűnését. Ehhez fogható találkozó ezen a világon korábban még sohasem zajlott. A találkozó e része nem egészen egy órát tartott. Péter ez után kifejtette, hogy döntésük értelmében utódot választanak Karióti Júdás helyére, és hogy az apostolok lehetőséget kapnak a visszavonulásra, hogy eldönthessék, hogy az e tisztségre javasolt két férfi, Mátyás és Jusztusz közül melyiket választják.

³ A tizenegy apostol ez után lement a földszintre, ahol megegyeztek, hogy sorsot vetnek annak eldöntése érdekében, hogy e két ember közül melyik legyen a Júdás helyé-

ben szolgáló apostol. A sorsolás Mátyásnak kedvezett, és őt nevezték ki az új apostollá. Annak rendje és módja szerint beiktatták a hivatalába és az után őt jelölték ki pénztárosnak. Mátyás azonban kevésbé vett részt az apostolok tevékenységeiben.

⁴ ¶ Az ikrek röviddel pünkösd után hazamentek Galileába. Zélóta Simon egy időre visszavonult, mielőtt felkekedett volna az evangélium hirdetésére. Tamás egy darabig még gyötrődött és aztán folytatta a tanítást. Nátániel egyre nagyobb ellentétbe került Péterrel annak kapcsán, hogy Péter a Jézusról való tanítás mellett volt, ő pedig az országról szóló korábbi evangéliumot hirdette. E szembenállás a következő hónap derekára olyannyira kiéleződött, hogy Nátániel visszavonult, elment Filadelfiába, hogy meglátogassa Abnert és Lázárt; és miután több mint egy évet eltöltött náluk, továbbment a Mezopotámiaán túli vidékekre és ott úgy hirdette az evangéliumot, ahogy ő értelmezte.

⁵ Ezzel az eredeti tizenkét apostolból csupán hat maradt, aki az evangélium korai hirdetésének színterén, Jeruzsálemben működött: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté.

⁶ ¶ Dél körül az apostolok visszamentek a testvéreikhez a felsőterembe és bejelentették, hogy Mátyást választották az új apostolnak. És ez után Péter minden hívőt arra szólított fel, hogy imádkozzanak, mondjanak olyan imát, mellyel felkészülhetnek a szellem ajándékának fogadására, melynek elküldését a Mester megígérte.